

— Laêt 'm dan maêr komme, dien Amoureuus.

De deur sloot achter deze woorden. Anna Meerendonk heeft met een onverwacht heftig gebaar het borduurwerk gelegd op de tafel naast haar. Zij keek naar de deur alsof zij meende dat zij de woorden nog eens uit die richting zou kunnen hooren. Toen streek zij met de rechterhand een sliert haar weg, die langs hare wang hing. Zij stond op en liep door de hooge, kille gang naar het voor-vertrek, dat over enkele dagen bewoond zou zijn. Er moest zeker een nieuwe lamp komen, een grootere, want die er nu stond gaf maar een armetierig licht. Ze zou voor de washtafel in den hoek naast de deur een schut zetten; dat was er nog van vroeger, het lag nu toch maar voor onnut op zolder. Zij ging naar het venster en keek naar buiten. Voor het Huis lag het kleine grasveld, waar op zomersche avonden het fanfarecorps speelde, waar met de kermis de hooge palen voor het gaaischieten verrezen. In het bleeke licht van de lantaarn zag zij de waiende regenvlagen voortjagen. Zij stond daar, Anna Meerendonk, en dacht dat zij, als zij morgen bij Maaie Roelse hare boodschap gedaan had, de meubels ging boenen, zoodat alles een pront aanzien zou hebben wanneer die van Amoureuus er zijn intrek nam.

BEKENTENIS

DOOR ALBERT REDEKER

Mij uit hard hout een knods te snijden,
onuitgezielt het oerwoud in te gaan,
barbaars mijn banvloek te bestrijden
en zonder vrees de smetkoorts te doorstaan,
of stervend in 't moeras te glijden,
meerotten, en tot drabbig stof vergaan.
Mij uit hard hout een knods te snijden,
eenzelvig en van elk vernis ontdaan
van elke smart mij vrij te strijden; —
vergeef het mij, het is een oude waan
het erflot der vermaledijden
met zwakke krachten te weerstaan
door uit hard hout een knods te snijden.